

De val van de Wachters

Esther Schellart

De val van de Wachters

De val van de Wachters

ISBN 9789402118452

ISBN 9789402118476 (e-book)

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, door middel van druk,
fotokopieën, geautomatiseerde
gegevensbestanden of op welke andere wijze ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

Copyright © 2014 Esther Schellart

Auteur: Esther Schellart

Druk: bravenewbooks.nl

Omslagontwerp: Igor Igorevich

Hoofdstuk 1

Lexie

Er vloog een vuurbal vlak langs mijn hoofd, ik rolde over de bevroren grond richting een omgevallen boom. Verdomme, dacht ik kwaad, die had ik moeten zien aankomen. Ik hoorde Demelza lachen waarna ze riep: 'je bent nog steeds te traag Lexie!' Ik rolde met mijn ogen, moest zij eens opletten!

Vlug sprong ik tevoorschijn vanachter de omgevallen boom en hief mijn hand op. De telekinetische energie die ik opriep was lachwekkend en ik zag hoe Demelza amper van haar plaats kwam toen de energie haar raakte. Ze trok haar wenkbrauwen op en vroeg toen bezorgd: 'even pauze?' Het maakte me kwaad, ik kon zoveel beter, maar sinds het ritueel van Tiamat leken al mijn krachten verstopt.

Het was twee weken nadat ik wakker was geworden, nadat Bran me zijn bloed had gegeven en ik eindelijk weer kon bewegen en praten. Vier weken, sinds het ritueel had plaats gevonden en vier weken lang, wist ik niet waar Joel was of Reid. Van Reid verwachtte ik het ergste, ik voelde hem niet meer. We waren bloed-verbonden en ik kon hem altijd voelen, tot nu. Joel was op een missie, waar niemand iets over wilde zeggen. Bran liet doorschemeren dat dat de wens van Joel was, maar dat maakte het er niet makkelijker op. Nu trainde ik met Demelza, die de kracht van het vuur had, en werd ik in de pan gehakt.

'Goed, pauze,' mopperde ik schoorvoetend, waarna ik me op de omgevallen boomstam liet neerzakken. Demelza liep naar me toe en nam naast me plaats. Haar adem wolkjes vormend door de ijzige kou.

'Wanneer heb je voor het laatst bloed gehad?' vroeg ze zacht. Ik zuchtte, ik moest naast Elwei ook bloed drinken. Het bloed mocht niet van een dier of mens zijn, dat zou niet helpen, alleen van een magisch wezen. En aangezien we in een kamp waren, dat ermee gevuld was, had ik het voor uitkiezen zou je denken. Er liepen een tiental vampiers rond, die me vermoedelijk maar al te graag hun aders zouden

aanbieden, maar dat wilde ik niet. Het deed me teveel denken aan Reid. Van de andere Wachters wilde ik het al helemaal niet, omdat dat teveel aanvoelde als een soort... nou ja, het voelde gewoon fout. Van de andere magische wezens, de centauren, weerwolven en de faunen durfde ik het niet te vragen. Ik nam het maar weinig, terwijl ik wist dat ik het nodig had.

‘Gisteren nog,’ loog ik, ik zorgde ervoor dat ik geen oogcontact maakte met Demelza. Ze zei niets meer en leunde achterover, kijkend naar de blauwe lucht. Ik hoopte op wat beter weer, het was ijsig koud geweest de laatste tijd in dit verdomde bos en ik was toe aan de zomer. De zon scheen, maar daar was het mee gezegd. De grond waar we oefenden was sneeuwvrij, maar verder lag overal een dik pak. De grond was keihard, wat het moeilijk maakte om nieuwe verblijven te maken voor de alsmaar toestromende bondgenoten.

Er was maar één gnoom in het kamp, Adan, die ons een aantal weken geleden geholpen had. Ik zag hem verderop door het kamp huppelen en vrolijk fluiten. Ik hoorde een Wachter iets chagrijnigs naar hem roepen waarna ik de Wachter onderuit zag gaan en glimlachte. Maak nooit een gnoom boos, wist ik.

Demelza en ik waren gestopt met de training en ik liep naar de grot, waar mijn verblijfplek was. Ik had erop gestaan om net zoals vele anderen in een hutje te slapen, maar ze zeiden dat ik mijn rust nodig had om te herstellen. Ik werd min of meer gedwongen hier te blijven slapen, dus liet ik het rusten. Ik vond het wel lekker warm, wat me ergens zorgen baarde. Nooit had ik last gehad van kou of warmte, niet sinds ik Wachter was geworden. Niet sinds ik verkozen was, sinds ik was gestorven.

De herinnering aan de schietpartij kwam weer naar boven en bezorgde me kippenvel. De dode blik van Reid, die nu een vampier was of... misschien wel niet meer. Het maakte me verdrietig en uit frustratie trapte ik tegen mijn bed. Ik stootte mijn teen hierdoor hard en vloekte luid.

‘Hoe ging de training?’ De stem van Bran galmde zacht door de kleine grot waarna ik me omdraaide naar hem. Mijn gezicht nog enigszins vertrokken van de pijn.

‘Best,’ bromde ik. Bran leunde tegen de wand van de grot en ik wist wat hij ging zeggen.

‘Van wie drink je bloed?’ vroeg hij streng en ik zag zijn wenkbrauwen boven zijn lichtblauwe ogen samentrekken. Hij vroeg het op een slimme manier. Ik kon niet gauw iemand bedenken en hij zag meteen mijn aarzeling.

‘Nou van...’ Shit, ik wist echt niets.

‘Van niemand,’ maakte hij af waarop hij naar me toeliep en zei: ‘ga zitten.’ Ik gehoorzaamde, want ik wist wat hij ging aanbieden en het liet het water in mijn mond lopen.

‘Waarom laat je de rest je niet helpen?’ vroeg hij bezorgd waarna hij een mes uit zijn laars trok en een snee maakte in zijn onderarm, waar nu een straaltje bloed uitliep. Ik had verwacht te aarzelen, maar de honger was te groot. Ik greep zijn arm stevig vast en drukte mijn lippen op zijn huid en dronk. De draak in mij gromde, ze was er nog, maar ver weg. Ik had amper contact met haar, maar als ik bloed dronk leek ze enigszins dichterbij te komen. Ik maakte me zorgen, want ik wist niet wat het ritueel gedaan had en ik wist niet of de draak ooit nog dichterbij zou komen.

Het bloed was heerlijk en ik dronk gulzig, ik hoorde dat Bran een kreun onderdrukte. Het voelde voor hem ook prettig, wist ik, wat alles alleen maar ingewikkelder maakte. Bran trok zijn arm weer terug en ik zag zijn arm alweer helen. Eén van de voordelen van het Wachter zijn.

‘Nou?’ vroeg hij, en ik herinnerde me zijn vraag weer waarna ik zuchtte.

‘Omdat,’ begon ik, ‘het gênant is. Ik kan toch moeilijk aankomen lopen en zeggen: “hé! Mag ik een slokje?”’ Tot mijn verbazing zag ik Bran even glimlachen.

‘Nou, als je het zo brengt, zal dat wel wat vraagtekens opwekken ja. En je vrienden dan, Jade, Gio, Lucas of Demelza?’ Hij noemde Damien, mijn broer, niet en ik vroeg me af waarom.

‘Ik wil het niet,’ zei ik toen. ‘Het is te...’ intiem, seksueel en er schoten nog meer van zulke woorden door me heen. Ergens was het dan ook fout van me om alleen van Bran te drinken, omdat ik me juist van hem moest proberen af te zonderen. Hij was degene die me het meest verwarde, maar wel de enige waar ik van had gedronken.

Ik maakte mijn zin niet meer af, waarop Bran zei: 'ik kom elke ochtend, dan drink je van me en zorg jij ervoor dat je zo snel mogelijk herstelt.'

Ik keek naar hem, we zaten dicht naast elkaar, het maakte me nerveus dus zei ik snel: 'goed, dan ga ik nu rusten.' Oftewel, ophoepelen voor ik domme dingen zou gaan doen. Bran leek de hint te snappen en stond op waarna hij uit de grot verdween.

Ik werd wakker van Damien, hij zat bij mijn voeteneinde en zat me rustig op te nemen.

'Hoe lang zit je daar al?' vroeg ik gapend, waarna ik even naar buiten keek en zag dat de zon net onder ging. Mijn middagdutjes deden me vaak veel goed, zodat ik me 's avonds kon richten op het oefenen van mijn telepathie of gewoon even kon ontspannen met mijn vrienden bij het kampvuur. Ook bespraken we 's avonds hoe de patrouilles gingen en of ze al iets te weten waren gekomen over de raad of Tiamat.

'Eventjes, ik kwam zeggen dat we een bijeenkomst hebben,' zei Damien. 'De groep weerwolven zijn net weer teruggekomen en hebben nieuws.' Opgewonden wipte ik overeind in mijn bed, ik voelde me beter dan ooit beseft ik beschaamd, wetend dat het door het bloed kwam.

Damien rolde met zijn ogen en zei: 'kleed je om en maak je klaar.' Hij zou het wel weten, bedacht ik me. Of hij zou het in ieder geval vermoeden, dat was de band die we hadden. We voelden elkaars emoties, gevoelens en soms elkaars gedachtes. Al hielden we die zoveel mogelijk voor onszelf. Dat was voor mij op het moment nog wat moeilijker dan het was geweest, waardoor ik vaak bang was dat hij wist wat ik dacht. Vooral met betrekking tot Bran. Hij en Bran boterde absoluut niet, maar er was een soort staakt het vuren tussen de twee.

Damien liep de grot uit waarna ik mijn verkregen harnas van de gnomen aantrok. Nou ja, aantrok, ik raakte het harnas aan en dan klonk het zich aan mijn naakte lichaam.

Het harnas paste zich altijd aan, aan mijn wensen. Zo veranderde het nu in een spijkerbroek met een shirt en een jas met bontkraag. Ik wilde het niet toegeven, maar ik had de jas nodig tegen de kou. Ik had dit aan niemand vertelt, bang

voor de reacties en de teleurstelling in hun ogen als ze merkten dat ik niet veel beter werd.

Het harnas gaf me kracht, het maakte me sterker en ergens bedacht ik me dat het harnas me vermoedelijk het leven had gered tijdens het ritueel van Tiamat.

Bij het grote kampvuur was iedereen verzameld. Ik zag vijf weerwolven naast elkaar staan in hun mensenvorm, vermoeid, maar met een felle blik in hun ogen. Er stonden twee vampiers zo ver mogelijk bij de weerwolven vandaan. Hun nijldige blikken vlogen heen en weer. Adan, de gnoom, huppelde rond het vuur en floot een wijsje. Mijn vrienden stonden allemaal bij elkaar. Damien en Jade dicht bij elkaar. Gio en Lucas daarnaast, zacht met elkaar fluisterend, de donkere huidskleur van Lucas glimmend in het vuur.

En Demelza, ze stond samen met de centaur Philip. Over deze twee gingen wat roddels. Ik wist dat ze een oogje op elkaar hadden, maar dat ze beiden inhielden, omdat de andere centauren en Wachters het iets onpasselijks vonden.

Het werd stil toen ik aan kwam lopen en merkte toen ook Bran op die vlakbij de weerwolven stond. Hij knikte naar me waarna hij zei: 'goed, we kunnen beginnen.' Er werd instemmend gemompeld en geknikt waarna Bran zei: 'welkom terug, ik heb gehoord dat het een zware tocht was.' De oudste weerwolf, Boris, een man met een Russisch uiterlijk, stapte naar voren. Hij was lang, groot en gewoon... nou ja groot. Hij had muisbruin haar met grijze strepen bij zijn slapen. Zijn ogen waren klein en hij droeg ontelbare littekens met zich mee op zijn onderarmen en op zijn gezicht. Dat was in ieder geval, voor zover ik kon zien.

'De tocht was lang,' zei zijn zware stem. 'We pikten tot onze verbazing een geur op van een centaur. Natuurlijk konden we niet zeker weten of het een centaur van haar zou zijn, maar we moesten het proberen.' Boris zuchtte even en keek het kampvuur rond. 'We vertrokken met zeven,' zei hij. 'En kwamen terug met vijf. We mogen van geluk spreken dat het er niet meer zijn geworden.' Hij schudde treurig zijn hoofd.

Een weerwolf naast hem, Conall, met dezelfde huidskleur als Lucas en een kort zwart kapsel zei: 'we bleven het spoor volgen, maar stuitten op hun kampement. De centauren vielen ons aan, evenals de chimaera.' Het werd doodstil rond

het vuur. 'De chimaera was het bewijs dat zij er moest zijn, omdat dit voor zover wij weten, de enige nog levende chimaera is. We konden op tijd transformeren, maar twee van ons niet, ze werden voor onze ogen verscheurd door dat monster.' Conall spoorde woedend op de grond, hij was nog groter dan Boris, het viel me trouwens op dat de wolven allemaal van die grote imposante mannen waren.

Er stonden ook twee vrouwen bij, ze waren langer dan ik en leken erg op elkaar. Ik wist wie ze waren, Accalia en Ylva. Beiden hadden witblond haar en een bleke huidskleur, ze hadden lichtblauwe ogen en een tenger postuur. Het grootste verschil tussen de twee was dat Ylva een enorm litteken had op haar gezicht van een klauw en ze was iets kleiner. Er ging een gerucht dat ze het litteken van haar zus had gekregen, maar niemand durfde het te vragen.

'Maar ze leeft nog,' zei nu de laatste die nog niet had gesproken, Lyall, een man kleiner dan de andere wolven, maar breed geschouderd en een grove kaak. Zijn haren waren gemillimeterd en hij had twee lichtbruine ogen. 'En er was een heel leger van centauren en faunen bij.' Hij keek nu naar Boris en zei: 'we zagen zelfs een paar minotaurussen.' Er viel weer een stilte rond het kampvuur, mijn hersenen werkten op volle toeren.

Ze hadden het kampement van Tiamat gevonden, deze zou in de tussentijd weer weg zijn. Dat moest haast wel en er was weer een nieuw hybride wezenesignaleerd. Ik dacht aan de minotaurus. De kop van een stier, lichaam van een mens. Althans, dat was wat ik ooit eens gelezen had in een boek.

Tiamat koos voor hybrides, omdat ze er zelf ook een was. Het was alleen nog niet met zekerheid te zeggen of het ritueel gewerkt had en Tiamat nu werkelijk weer een hybride was geworden. Door mijn draak. Ik voelde heel diep in mij beweging van mijn draak, maar het was niet meer dan een huivering.

'Hebben jullie kunnen zien hoe groot het leger was?' vroeg Bran, de stilte doorbrekend.

'Nee,' zei Boris. 'Maar dat komt, omdat dit niet het leger was.'

'Ze reist met een select gezelschap en we weten niet waarom of waarheen,' zei Ylva. Haar blik ging rond het gezelschap en rustte nu op mij, ze hield mijn ogen gevangen.

Iets in haar blik stond me niet helemaal aan waardoor ik huiverde. De verhalen over weerwolven die ik kende waren niet erg positief. Ze waren een ras met een kort lontje, gingen graag het gevecht aan met vampiers en wanneer ze de controle verloren konden ze hele dorpen van mensen uitroeien.

Toen zag ik dat Accalia ook naar mij keek, haar blik was echter bezorgd waarna ze heel voorzichtig zei: 'en... het ritueel. Hoe weten we of dat heeft gewerkt of niet?' Ik merkte dat iedereen nu naar mij keek en ik voelde me ietwat voor het blok gezet.

'Dat weten we niet,' zei Bran, me reddend, maar ik nam het alsnog over.

'Het is niet gegaan zoals het had moeten gaan,' vulde ik Bran aan.

'En hoe weet je dat?' siste Ylva, ik was verbaasd over haar vijandigheid.

'Omdat ik had moeten sterven, en dat is niet gebeurd. Voor zover we weten, is het ritueel ook te vroeg afgebroken en...' Ik dacht aan de draak, die ik nog heel licht in me voelde. 'De draak is niet weg.' Er werd nu flink wat geroezemoesd, ik had nog niemand vertelt hoe het zat met de draak, behalve mijn vrienden. Damien kwam naast me staan en legde zijn hand op mijn schouder.

'We gaan verder met onze training en zorgen ervoor dat Lexie haar krachten weer terugkrijgt,' zei hij met een luide en zelfverzekerde stem. In de tijd dat we in het kamp waren had ik gezien hoe goed Damien de leiding kon nemen. Hij was een goede spreker en velen volgden hem. Ik liet het praten dan ook liever aan hem over.

'De training gaat ook zo goed,' zei Ylva, haar ogen samengeknepen. 'Ik zie haar trainen en ze...' Ylva leek plotseling niet meer te kunnen praten en ergens had ik verwacht dat Damien haar de mond snoerde, maar merkte dat de energie van Bran afkwam.

'Hou je tong in bedwang,' gromde hij, 'wanneer je niet weet waar je het over hebt.' Ylva wierp hem een nijdige blik toe waarna ze wegliep van het vuur.

Boris keek Bran tot mijn verbazing ook kwaad aan waarna hij zei: 'we zijn klaar hier.' Daarop liep hij weg, gevolgd door de rest van de groep, of moest ik zeggen roedel?

Damien keek naar me, bezorgd, ik werd er gek van.
Iedereen kon alleen nog maar bezorgd naar me kijken.

‘Het gaat prima,’ loog ik, waarop ik ook wegliep, rillend van de kou.

Hoofdstuk 2

Bran

Haar bruine haren wuifden licht toen ze zich omdraaide en wegliep van het vuur. Ik voelde haar onrust, haar angst en haar zorgen. Ik maakte me zorgen om haar, wat kon ik anders doen? Ze liet me niet binnen, probeerde me te blokkeren, maar beseftte zelf niet hoe zwak ze was geworden. Of misschien juist wel, misschien wist ze maar al te goed hoe zwak ze was geworden en hield ze iedereen daarom op afstand. Ze was kwetsbaar geworden en als er iemand niet goed kon omgaan met een kwetsbare situatie, dan was dat Lexie.

De groep druppelde weg van het vuur tot ik alleen overbleef met Damien. Ik wist dat hij me verachte, dat hij me haatte en ik moest zelf eerlijk toegeven dat ik ook niet bepaald dol op hem was. Maar ik deed mijn best, voor Lexie en ik wist dat Damien dat ook deed.

‘Je hebt een plan,’ zei de koude stem van Damien, zijn bruine ogen boorden zich in de mijne. ‘Ik kan het voelen en waag het niet te liegen Bran.’

Ik keek in het vuur, niet bewegend en nadenkend. ‘Ja, ik heb een plan,’ gaf ik toe, een plan waar ik Damien buiten wilde houden, maar waar hij het niet mee eens zou zijn. Hij vertrouwde me niet en ik kon het hem niet verwijten, het was logisch dat hij me niet vertrouwde.

‘Het is nog in ontwikkeling,’ vervolgde ik. Dit keer loog ik, ik wist al wat mijn volgende stap zou zijn, maar het was ook afhankelijk van Joel. Zolang Joel niet terug was, kon ik niet vertrekken.

Damien keek me argwanend aan en zei: ‘wat is je plan, voor zover.’ Ik wist dat hij zou blijven doorvragen, maar ik wist ook dat ik het hem niet zou vertellen, dus zei ik niets.

‘We moeten samenwerken Bran, of je het nou leuk vindt of niet,’ zei hij nors, waarop hij wegliep van het vuur. Toen hij uit het zicht was verdwenen trapte ik wat as het vuur in en liep richting de grot van Lexie. Mijn hart bonsde in mijn keel

bij de gedachte dat ik weer alleen met haar zou zijn. Ik wist dat ik deze gevoelens opzij moest zetten, maar sinds Marie...

De gedachte aan Marie deed me veel pijn. Sinds Marie had ik niet meer zoiets gevoelt en de gedachte aan de lippen van Lexie, haar prachtige lichaam, haar beet in mijn onderarm. Ik sloot even mijn ogen voor ik de grot inliep, de gedachtes wegdukkend en mijn gezicht in een plooi trekkend.

Ik zag haar op het bed zitten en tot mijn verbazing zag ik haar rillen. Ze wreef over haar bovenarmen en bewoog haar benen nerveus op en neer. Ze had het koud, besepte ik geschokt, dat was geen goed teken en ik moest denken aan hoe dit ook was gebeurd met Tiamat.

'Lexie?' begon ik voorzichtig, ze schrok van mijn binnenkomst en stopte meteen met rillen en bewegen.

'Wat doe je hier?' vroeg ze kortaf, mijn blik ontwijkend. Het was niet moeilijk om haar gedachtes op te pikken, het was net alsof ze er geen stop op kon zetten. Haar huidige gedachtes vlogen door de ruimte en ik hoefde geen moeite te doen om ze op te pikken.

Wat doet hij hier, het maakt het alleen maar ingewikkelder. Ik wist dat ze gelijk had, maar ik had nou eenmaal een enorme drang om haar te helpen en te beschermen. *Bloed.* Ze dacht aan mijn bloed en de beet van niet lang geleden zat ook nog in mijn hoofd. Ik wist wel waarom ze bij niemand anders wilde bijten. Ik wist wat de beet met haar deed en ik wist wat het met mij deed. Ze schaamde zich er voor, vanwege Joel. Joel, hij maakte me nog kwader dan Damien. Ik duwde mijn woede gauw opzij.

'Ik kom kijken hoe het met je gaat, je was wat afwezig,' zei ik. Haar prachtige blauwe ogen waren nu op mij gericht en ik moest moeite doen om niet van onderwerp te veranderen. Ik wilde bij haar zijn, haar aanraken, haar kussen, maar ik wist dat Damien het zou merken en ik wist dat hij hier dan binnen no-time zou staan. Niet dat ik bang was voor hem, ik kon hem met gemak aan, maar voor Lexie wilde ik het niet. Ik wilde mijn best doen voor haar, ik wilde alles doen voor haar, echt alles. Waarom kon ze dat niet begrijpen? Waarom kon ze niet inzien dat ik beter voor haar was dan Joel? Ik vulde haar aan, ik begreep haar, wat begreep Joel nou.

'Het gaat best,' loog ze waarna ik met mijn ogen rolde.

'Hou op met jezelf voor de gek te houden, ik weet dat het niet goed gaat.' Ik liep naar haar toe en ging naast haar

zitten op het bed. Ze verstijfde toen ik dit deed, maar ik negeerde het. 'Je hebt het koud,' concludeerde ik en ik voelde haar schaamte opkomen zetten. 'Je groeit niet verder en je bent bang dat het niet beter wordt.' Ze keek me nu aan, haar ogen waren plotseling gevuld met tranen. Het brak mijn hart.

'Zeg alsjeblieft niets tegen de rest!' riep ze wanhopig uit, waarna ze mijn handen vastpakte. 'Ze mogen niet denken dat ik zwak ben Bran, zeg het ze alsjeblieft niet!' Ik glimlachte flauwtjes en streek een lok bruin haar uit haar gezicht, zoals ik dat zo vaak deed. Haar haren voelde zo zacht en warm aan, maar ik merkte dat het vuur in haar aan het doven was. De draak in haar doofde en dat baarde me zorgen.

'Kijk niet zo,' bromde ze, waarna ze haar blik weer afwende.

'Hoe?' vroeg ik waarna ze zei: 'zo bezorgd, dat doet iedereen al en het maakt me ziek.' Ze staarde boos voor zich uit.

'Het spijt me Lexie,' zei ik. Ik zei het niet alleen voor mijn blik, ik zei het voor zoveel anderen dingen. Ze merkte het, maar antwoordde niet. Haar tweestrijd, haar gevoelens voor mij, kwamen in alle hevigheid opzetten. Nu haar muur zo zwak was kon ik het allemaal voelen en het trok me alleen maar meer naar haar toe. Ik kon voelen dat ze om me gaf, maar ze vocht tegen deze gevoelens, wat me weer pijn deed.

'Als er iets is wat ik voor je kan doen,' zei ik toen uiteindelijk maar waarna ze knikte.

'Kun je...' ze aarzelde. 'Kun je er misschien voor zorgen dat ik...' Ze schaamde zich dood. Toen zei ze heel zacht: 'dat ik het vannacht niet koud heb...' Ik keek naar het kleine vuur dat vlakbij haar brandde en stookte het hoger op voor haar.

Het vuur laaide op waarna ik zei: 'ik zal het vuur in de gaten houden vannacht, probeer wat te rusten.' Ik stond op en wilde weglopen, maar ze hield me tegen. Haar tot mijn verbazing, ijskoude hand op mijn onderarm.

'Dank je,' fluisterde ze, wat mijn hart weer wat verwarmde.

De hele nacht waakte ik over haar, ik stookte het vuur op en voelde haar dromen. Eén van haar dromen leidde terug naar

haar thuis plaats Sterling. Ze had gedroomd over haar ouders, hoe ze samen kerst vierden, met Damien erbij. Ze droomde over haar vroegere beste vriendin Tara, over school en over Reid. Ik zag hoe zij en Reid in haar droom verstrengeld lagen in een bed. Ze droomde dat haar dood maar een nachtmerrie was en ze wakker was geworden in het bed van Reid. Ze hadden elkaar innig gekust en ze had met een gerust hart haar ogen weer gesloten. Waarna ze wakker schrok, badend in het bloed en een huilende Damien en moeder aan haar zijde. Ik had haar daarna geholpen, om een mooiere droom te krijgen, waarna ze over Joel droomde. Dat was niet helemaal mijn bedoeling, maar was daarna wel de grot uitgelopen, ik zou het niet aan kunnen zien hoe ze over hem droomde.

Nu stond ik voor haar grot en zag een waterig zonnetje opkomen. Ik merkte dat ze ook wakker was en keek de grot in. Achterin was wat beweging, waarna ik de grot weer in liep. Ze beefde en zonder wat te zeggen stookte ik het vuur op.

‘Denk meer kleren erbij,’ zei ik tegen haar waarna Lexie knikte en ik een korte waas zag rondom haar lichaam. Ze had hetzelfde aan als de avond ervoor, maar ik wist dat er nu meer onder zat. Ik werd boos op mezelf, omdat ik nu dacht aan wat er onder haar kleren zat. Ik had haar naakt gezien, toen ze net een Wachter werd, maar dat was anders geweest. Ik verlangde nu naar haar en staarde nu in het vuur, de gedachten wegduwend.

‘Heb je honger?’ vroeg ik toen maar en keek voorzichtig over mijn schouder naar haar. Haar ogen stonden vol verlangen, ergo, ze keek verlangend naar mijn armen. Mijn onderarmen waren ontbloot en ik wist dat ze naar mijn bloed hunkerde. Ik ging naast haar zitten op het bed en bood mijn arm aan. Ik maakte er een klein sneetje in waarna er een druppel bloed uitvloeide en voor het kon genezen greep Lexie mijn onderarm beet en drukte haar lippen tegen mijn huid. Haar lippen voelden koud, net zoals de rest van haar lichaam. Ik sloeg mijn andere arm achter haar langs, om haar warm te houden en om een reden te zoeken haar aan te kunnen raken.

Haar tanden zonken verder weg in mijn huid, ze waren alsnog verrassend scherp en ik hoorde haar zacht grommen. Ze wond me op en ik probeerde de opkomende erectie tegen

te gaan, wat niet lukte. Ik had mijn ogen gesloten en kon een kreun niet onderdrukken, mijn arm die achter haar langs lag, kneep in haar zij. Ik wilde meer, ik wilde dat ze doorging, ik wilde meer en meer en kreunde wat harder. Tot mijn verbazing duwde ze me plat op het bed en bleef het bloed drinken. Haar lichaam drukte tegen de mijne en haar been schoof over mijn erectie. Toen voelde ik haar bewustzijnsverandering en met een schok liet ze me weer los en schoof van me af. Ik bleef hijgend op mijn rug liggen, wat was er net gebeurd?

‘Je moet gaan,’ zei ze.

Ik ging overeind zitten en zei: ‘ik moet weg.’

Ze keek me niet begrijpend aan.

‘Ja, dat vraag ik toch,’ zei ze geïrriteerd.

‘Ik bedoel, dat ik binnenkort weg moet.’ Ik stond op en keek naar mijn genezende arm waarna ik mijn mouw omlaag trok. ‘Je zult iemand anders moeten vinden,’ vertelde ik haar streng, haar blik viel beschaamd op haar handen. Ze veegde toen een bloedveeg van haar lippen af, maar knikte.

‘Wanneer?’ vroeg ze zacht, ik voelde dat ze niet wilde dat ik wegging.

‘Dat weet ik nog niet, ik wacht nog... op iets.’ Ze keek naar me, haar ogen knepen samen, ze vertrouwde het niet en ik wist het.

‘Waar ga je heen?’ vroeg haar warme stem.

‘Wanneer het zover is, dan zal ik het je vertellen.’ Tot mijn verbazing stond ze op. Er was nieuwe energie in haar ogen te zien. Ze greep mijn bovenarmen vast en kneep erin.

‘Waarom wil je het me niet vertellen? Vertrouw je me niet?’ Ik glimlachte, ze dacht altijd dat het aan haar lag.

Ik vond het ergens wel schattig en zei: ‘ik vertrouw je met mijn leven Lexie. Ik vertel het niet, omdat je gedachtes één grote open sluis zijn en als ik het je nu al vertel kunnen er... complicaties ontstaan.’ Ik dacht aan Damien, dat was een grote complicatie.

‘Ga naar Demelza,’ zei ik toen. ‘Ga oefenen, doe je best, meer kan je niet doen.’ Ze keek me recht aan, haar ogen vol verdriet. Ik greep haar toen stevig beet en trok haar tegen mijn borst. Haar handen grepen mijn leren jack aan de achterzijde stevig vast en knepen het leer fijn. Ik liet mijn lippen op haar kruin rusten en we bleven zo enige tijd staan.

‘Ik ben troost op je Lexie,’ zei ik waarna ik een zachte snik hoorde.

Hoofdstuk 3

Joel

Ik was doodmoe, mijn benen voelden als lood en mijn hoofd bonkte als een bezetene. Voor me liepen twee centauren, de twee centauren die me hadden geholpen met mijn missie. Hari en Horst. Ze hadden beiden een zwart paardenlichaam, alleen had Hari vier witte sokken. Hari had krullend zwart haar tot op zijn schouders en wekte een Indiase indruk, vooral met zijn donkere bruine ogen. Horst had daarentegen heel kort zwart haar en twee grijze ogen.

Tussen hen droegen ze een brancard en ik keek naar het afgedekte lichaam dat daar lag. Ik dacht aan hoe we het lichaam hadden verkregen en liet mijn gedachtes hiernaar terug varen.

Bran kwam bij me, haast in paniek en ik moest toegeven dat ik hem nog niet vaak zo had gezien. Hij zei dat ze Lexie hadden en ik herinnerde mijn intense woede nog. Bran en ik teleporteerden naar het kamp van Damien, waar we een plan maakten. Damien was zo kwaad, hij zei dat hij zijn zusje zelf zou gaan halen, maar Bran en ik wisten hem om te praten. Als Tiamat hen beiden in handen zou krijgen, dan was het zeker gedaan met ons. Toen we hem het plan uitlegden, dimde hij enigszins.

Bran zou haar redden, wat me het minste aanstond, wetend wat hij voor haar voelde. Reid zorgde voor afleiding waardoor ze konden ontsnappen en ik... ik kreeg een opdracht waar niemand wat van wist en ik zei Damien dat hij vooral niets tegen Lexie mocht zeggen als hij haar weer zag. Ze moesten me vertrouwen en als ze wist wat ik ging doen, zou ze me achterna komen.

Ik moest wachten, wachten tot ze Lexie weg hadden gehaald en dan zou ik komen. Het gevecht was in alle hevigheid losgebarsten, maar ik wist me, dankzij mijn krachten, door het gevecht heen te werken. Ik vond de plaats

waar Bran me heen had geleid. Hij zei dat ik daar iets heel belangrijks zou aantreffen, wat ik ook deed.

Ik rook Lexie's bloed, ik wist dat het haar bloed was en het maakte me furieus. In het lab, of wat het ook was, was niemand te zien, maar wel een heleboel stolpen. Allemaal gevuld met mystieke wezens en toen zag ik de stomp waar het om ging. Ik zag Dagon erin drijven, zijn ogen gesloten, alsof hij dood was. Dat was hij niet, want ik voelde zijn energie nog, al was die zwak. Tiamat hield hem in leven, Bran had me verteld waarom en ik wist dat als we Dagon mee zouden nemen, het Tiamat zwakker zou kunnen maken. Ik maakte de stomp kapot waar hij in zat waardoor hij uit de stomp viel. Ik gooide Dagon over mijn schouder en wilde vluchten toen ik twee centauren tegen het lijf liep. Ik dacht dat ze me zouden aanvallen, waarna ze zeiden dat ze me konden helpen. Ze maakten een brancard en bonden Dagon erop vast. We wisten met Dagon te ontkomen en nu waren we op weg naar het kamp.

Het probleem was, dat we niet konden teleporteren met Dagon. Ik had het geprobeerd, maar Bran had me gewaarschuwd. Door de duistere magie rondom Dagon, was het teleporteren onmogelijk. Nu droegen de centauren hem om en om of zoals nu samen en waren we op weg naar het kamp. Het kamp dat nu erg dichtbij begon te komen. Nog vermoedelijk één of twee dagen reizen en dan was ik weer bij haar. Bij mijn lieve Lexie, mijn allerliefste Lex.

We waren gestopt en Horst had een klein vuur gemaakt, ik had het niet nodig, maar de twee centauren merkten wel degelijk temperatuurverschillen.

'Ik hou de eerste wacht,' zei Horst. 'Ik ben nog absoluut niet moe.' Hij wierp een blik op zijn compagnon Hari, die breeduit gaapte. Hij stampte met zijn hoef op de bevroren grond en knikte dankbaar.

'Laat mij de tweede maar doen,' zei ik. Hari leek de meeste slaap nodig te hebben dus lieten we hem de laatste wacht doen, zodat hij goed kon doorslapen. Ik maakte het mezelf zo goed als ik kon gemakkelijk tegen een boom en sloot mijn ogen.

Tot mijn verbazing zag ik Bran, we waren in de pit, hij stond bij het meertje en liet zijn vingers door het water glijden.

‘Gek eigenlijk, ik had nooit gedacht deze plek te missen.’ Ik miste de pit niet, de bedompte grot. Mijn ogen gleden naar de doorgang richting de “douches”. Waar ik meerdere malen met Lexie had afgesproken, hoe we bij elkaar waren. Hoe ze mijn huid streekte, mijn lippen raakte en me weer mezelf kon laten zijn.

‘Wat moet je,’ gromde ik. Ik voelde de haat jegens Bran weer oplaaien en keek hem vernietigend aan.

‘Het gaat niet goed met haar,’ zei Bran plotseling waarna hij opstond en me bijna net zo vernietigend aanstaarde.

‘Waar heb je het over?’ vroeg ik, mijn stem bezorgd.

‘Ze heeft het koud, ze voelt koud en...’

‘Hoezo ze vóélts koud?’ Als hij met zijn tengels weer aan haar had gezeten, dan zou ik...

‘Rustig aan cowboy,’ zei Bran sussend. ‘Ze drinkt mijn bloed.’

‘Bloed?’ Mijn mond had open kunnen vallen, maar ik hield mezelf in plooi, mijn gezicht een masker.

‘Ze heeft bloed nodig Joel, om te overleven. Ze dronk het bloed van Reid en hij van haar. Hierdoor was ze bloedverbonden, ze drinkt nu het mijne.’ Ik had geen idee wat ik moest zeggen, maar wat ik wel wist, was dat wanneer iemand het bloed van een ander die gewillig was dronk, dit nogal... erotisch kon zijn.

‘Heb je een doodswens Bran?’ vroeg ik ijskoud, mijn stem droop van woede. Hij hief zijn handen verdedigend op.

‘Ze wil van niemand anders drinken, het zijn haar woorden niet de mijne.’ Ik wist dat hij de waarheid sprak, dat maakte me nog het kwaadste. Hij beïnvloedde haar geest, haar gevoelens en nu maakte hij hier gebruik van om dichterbij haar te komen. Ik kon niet wachten om Bran in levende lijve te zien en hem eens even flink...

‘Wil je ophouden,’ bromde Bran geïrriteerd. ‘Zorg nou maar dat je snel in het kamp bent en dan zorg ik ervoor dat Lexie haar bloed krijgt. Er is nog een reden dat ik hier ben.’ Ik keek hem onderzoekend aan. ‘Ik moet naar de burcht,’ zei hij toen.

‘De Wachtersburcht?’ vroeg ik, natuurlijk, welke burcht anders. Ik kon het hem zien denken.

‘Ja,’ zei hij alleen maar. ‘Maar niemand mag het weten, zoals niemand mocht weten wat jij doet. Vooral Damien niet, hij vertrouwd me niet.’

Ik rolde met mijn ogen.

‘Goh, en hoe zou dat komen denk je?’ Bran wierp me een woedende blik en zei toen alleen maar: ‘neem je tijd, des te langer ben ik alleen bij Lexie.’ Ik wilde hem aanvliegen, maar Bran liet de droom oplossen waarna ik wakker werd en zag dat ik de volgende wacht alweer moest lopen.

We waren dichtbij, dat moest haast wel, want ik kon de magie rondom ons voelen. We hadden nog geen afscheiding doorkruist, maar ik voelde al wel de beschermende magie van het kamp.

‘Draag jij dat lijkt maar,’ gromde Horst plotseling. ‘Ik ben het zat.’ Hij stopte met lopen en draaide zijn bovenlichaam om naar zijn paardenlichaam. Hij trok de riemen rond zijn paardenlichaam los waardoor de brancard met een klap neerviel op de grond.

‘Zeur niet zo, je hebt hem nog geen uur gesleept!’ riep Hari uit.

‘Nog geen uur? Waar heb jij leren klokkijken?’

Ik voelde de ruzie opkomen.

‘Ik heb geen horloge jij wel soms?’ riep Hari woedend uit. De twee centauren sprongen op elkaar af en met een eenvoudig handbeweging had ik de twee onder controle. Ik zag hoe ze bij elkaar probeerden te komen, maar door mijn magie konden ze niet verder.

‘Verdomde Wachter,’ siste Horst boos, maar Hari hield zich nu stil. Hij keek me alleen maar met toegeknepen ogen aan. Ik hoefde zijn gedachtes niet te lezen om te weten dat hij kwaad was. Dat kon ik zo ook wel zien.

‘Hou je in, we zijn er bijna,’ zei ik streng.

‘Dat roep je al dagen!’ riep Hari uit, waarna ik de magie liet zakken en ik de twee centauren ontspanden.

‘We zijn vlakbij de afscheiding, ik kan de magie al voelen.’ Toen ik dit zei, zag ik Horst iets opfleuren waarna hij naar Hari keek en zei: ‘goed, ik draag hem wel tot het einde.’

Tot mijn verbazing zei Hari: ‘we dragen hem samen.’ Ik schudde weemoedig mijn hoofd en liep voor hen uit richting het kamp. Het kamp dat vermoedelijk nog geen half uur meer van ons was verwijderd en mij weer bij haar zou brengen.

Stemmen, geroezemoes en de geur van brandend hout. De eerste Wachter die ik passeerde knikte eerbiedig met zijn hoofd naar me. Ik voelde de onrust van Hari en Horst achter me terwijl ze Dagon tussen hen in voort sleepten. Ik zag de eerste hutjes verschijnen, nadat we de wachtposten in de bomen en struiken waren gepasseerd. Een hutje waar ze een smidse van hadden gemaakt, het hutje van de bakker, het hutje van de slager en zelfs een hutje voor kleding. Ik zag tot mijn verbazing wat schapen verderop lopen in een rennetje. Hun geblaas gaf me tot mijn verbazing een heel oud gevoel van heimwee, dat ik in eeuwen niet meer had gevoelt.

Het liet me denken aan Marie, mijn allerliefste zusje. Ik herinnerde me nog hoe ze, toen ze nog maar klein was, tussen de schapen speelde. Met haar popje met de roze linten in haar haren, Marie wilde net zo zijn als haar popje dus hing ze ook linten in haar haren. Deze waren bruin en vies, omdat we echte goede stof niet konden betalen. Ik hoorde haar altijd lachen wanneer de schapen angstig voor haar wegreunden. Er was een moment geweest dat ze dat niet meer deden en wanneer we haar dan zochten, vonden we haar in de kudde. Ze zat in het gras met haar popje te spelen en de schapen stonden rondom haar, alsof ze haar beschermden tegen eventueel onheil. Alsof zij één van hun lammetjes was, ergens was Marie altijd een lammetje geweest. Tot ze stierf en zich bij mij voegde als Wachter.

‘Joel!’ Ik schrok op en zag Damien glimlachend naar me toelopen. Ik glimlachte niet, maar schudde zijn onderarm broederlijk. Ik kende Damien niet goed, althans niet zo goed als ik misschien zou willen. Hij deed me veel denken aan Marie, zijn krachten en zijn karakter. ‘Heb je hulp nodig?’ vroeg hij met opgetrokken wenkbrauwen, omkijkend naar de twee centauren die schuw om zich heen keken. Ik zag hoe ze een paar andere centauren in het oog kregen en zag hun opluchting.

‘Wie heb je bij je?’ Damien keek me toen bezorgd aan. ‘Toch niet...’ Ik had geen idee waar hij het over had.

‘Wie?’ vroeg ik verbaasd en keek Damien onderzoekend aan.

‘Weet je het niet? Reid is sinds de aanval vermist.’ Het kon me ergens niet zoveel schelen dat deze vampier weg was, maar ik kreeg het vermoeden, doordat hij bloed-verbonden was met Lexie en ze elkaar al kenden, zij dit wel erg vond.

‘Nee, het is Reid niet,’ zei ik. ‘Je zult het straks wel zien, zorg ervoor dat we naar een grot kunnen. Niet iedereen hoeft te zien wie we bij ons hebben.’

Damien knikte en zei: ‘Ik licht meteen Bran in.’ Dat hoefde niet meer, want ik zag hem al aankomen lopen. Hij wierp kort een blik op de brancard, zei verder niets tegen mij en nam de twee centauren mee richting een grot.

‘Lekker warm welkom,’ hoorde ik iemand anders zeggen. Toen ik op keek zag ik Giovanni aankomen lopen. Gio. ‘Fijn je weer te zien Joel,’ zei hij. Ik vroeg me af waarom ze allemaal zo hartelijk waren. Ik zag ze nog steeds als leerlingen en voelde niet veel vriendschap bij deze groep. Ik vroeg me af of het door Lexie zou komen. Daarop keek ik naar Damien die zei: *volg mij maar*. Hij wist het en ik was op dat moment dankbaar dat Damien een telepaat was.

We liepen tussen de bomen door richting de rotswand en ik zag nog net Bran verdwijnen in de grot. Ik kreeg een vervelend gevoel in mijn maag waarop ik zei: ‘wacht, ik ga eerst naar Bran.’ Zonder te wachten op een reactie liep ik naar de grot waar Bran in was verdwenen met het lichaam van Dagon en de twee centauren. Hoe graag ik Lexie ook wilde zien, zij kon wachten, dit misschien niet.

Op een drafje rende ik naar de grot, toen ik merkte dat Damien me volgde. In de grot zag ik dat Bran het laken had weggeslagen en Dagon opnam. Zijn huid was ziekelijk bleek en vertoonde flinke wallen, als we niet beter wisten, zou ik zeggen dat het een lijk was. Damien staarde er geschokt naar.

‘Wie is het?’ Ik besepte dat hij de herinneringen niet gezien had, die ik met Lexie had gedeeld en zei: ‘de tweelingbroer van Tiamat.’ Damiens mond was open gevallen waarna ik ook naar het lichaam liep.

‘Jullie kunnen gaan,’ zei ik tegen Horst en Hari, die knikten en de grot uit draafden. ‘Wat denk je?’ vroeg ik aan Bran, zijn blik ontwijkend. Ik voelde weer de afgunst en woede jegens hem, maar onderdrukte deze zo goed als ik kon.

‘Dat het tijd gaat kosten,’ antwoordde Bran kalm. Ze hadden Dagon op een bed gelegd en ernaast was een klein vuur ontstoken. Bran ging bij het hoofdeinde staan en legde zijn handen rond het hoofd van Dagon en zei: ‘dit kan even gaan duren, zorg dat ik niet gestoord wordt.’ Toen ik niet

wegging zei hij: 'dat betekent dat je op kan donderden Joel.' Hij wierp me een nijdige blik toe, die ik beantwoorde waarop ik me omdraaide en wegstormde.

Damien hield me tegen door mijn onderarm vast te grijpen en zei streng: 'hou je woede in bedwang Joel, ik zorg ervoor dat Bran niet gestoord wordt.' Ik keek hem aan, niet wetend wat hij van me wilde, ik ergerde me aan zijn bemoeienis. 'Lexie zit drie grotten verder,' zei hij toen zacht. Daarop liep ik meteen weg en begaf me richting haar grot. Naar mate ik dichterbij kwam, hoe harder mijn hart begon te kloppen. Ik had haar zolang niet meer gezien en de laatste keer was in een droom. In de droom had ik haar gekust en haar vergeven voor de kus die Bran haar had opgedrongen in de pit. Ik had haar gezegd dat ik van haar hield, wat ik meende en ze had het teruggezegd. Waar maakte ik me zorgen over?

Ik liep langzaam de grot in en zag haar al gauw zitten en schrok van haar vertoning. Ze zat op de rand van haar bed en had haar handen boven het vuur hangen. Ze was magerder geworden tot mijn verbazing, bleker en ze beefde van de kou. Ze werd menselijk, net zoals Tiamat en ik besepte meteen waarom Bran zich zo'n zorgen had gemaakt. Ze had niet meteen door dat ik de grot binnenliep en had haar ogen gesloten. Het leek alsof ze zich ergens op concentreerde en ik merkte dat ze bewust met haar ademhaling bezig was. Daarna merkte ik gelijk dat ze haar gedachtes totaal niet afschermden. Ze had geen schild overeind, geen muur, helemaal niets en ik kon zo al haar gedachtes horen en voelen.

Het is zo koud, wanneer krijg ik het nou warm? Bloed, ik wil bloed, bloed, bloed. De gedachten van haar aan bloed lieten me enigszins huiveren. *Zo warm en vloeiend, ik wil meer bloed.* Daar concentreerde ze zich dus op, ze wilde haar bloeddorst onderdrukken. *Bran.* Ik stopte met naderen van Lexie en keek haar verward aan. Ik zocht in haar hoofd, ik wist dat het niet hoorde, maar er klopte iets niet. Ik zocht en volgde haar gedachtegang over Bran, het was haast kinderlijk eenvoudig te vinden waar ze aan dacht. Ik vond het en voelde me misselijk worden, ik voelde haar dierlijke verlangen naar hem. Ik voelde hoe ze elkaar hadden gekust, hoe ze het had gewild, ergens protesterend, maar had genoten van zijn aanraking. Ik zag hoe ze op een tafel lagen, hij zijn lichaam op die van haar drukkend. Ze brak de

intieme aanraking af, maar ik had het gevoelt, haar gevoelens voor hem. Ze had tegen me gelogen, niets gezegd over de kus in de burcht met Bran. Een kus die zoveel meer was dan een kus en ik merkte tot mijn overheersende woede dat er tranen in mijn ogen brandden.

Toen bewoog haar hoofd mijn kant op en haar ogen werden groot. 'Joel!' riep haar zwakke stem uit. 'O Joel!' Ze stond op en wilde naar me toelopen, maar ik deed een stap achteruit.

'Hoe kon je,' siste ik. 'Waarom heb je gelogen?' Ik wilde het antwoord niet weten, maar zag toen haar ogen groot worden.

'Heb je... heb je mijn gedachtes gelezen!' riep ze uit. Zonder te antwoordden draaide ik me om en liep de grot uit en wat ik voelde was bijna vele malen erger dan wat ik net had gezien. Ik voelde haar hartverscheurende pijn de grot doordrenken en mij diep van binnen raken in mijn ziel.

Hoofdstuk 4

Lexie

Tranen stroomden over mijn wangen, de blik van Joel was vreselijk geweest. Ik was boos en verdrietig tegelijkertijd, ik was zo vreselijk gefrustreerd! Hij had het gezien, de kus van mij en Bran in de burcht. De kus die ik voor iedereen had weten te verbergen. Maar nu kon ik mijn hoofd niet meer afsluiten voor iedereen en het maakte me bijna uitzinnig van woede. Dat gaf ze geen vrijpas om mijn hoofd maar gewoon helemaal leeg te zuigen van mijn herinneringen!

De woede viel in het niets bij het verdriet dat ik voelde. Ik had Joel zo vreselijk gemist en had zo verlangd naar zijn omarming dat ik nu wel in duizend stukken zou kunnen breken. Dat was min of meer gebeurd. Ik zat op mijn knieën bij het vuur en hijgde zwaar. Ik leunde met mijn handen op mijn bovenbenen en probeerde niet te gaan hyperventileren.

‘Lex!’ De stem van Damien galmde door de grot en klonk hol in mijn hoofd. ‘Wat is er gebeurd?’ vroeg hij bezorgd terwijl hij zich naast me neer stortte. Ik kon niets zeggen en huilde alleen maar, hyperventilerend en met schokkende schouders. Damien trok me tegen zich aan en troostte me, niets zeggend of vragend.

Toen ik eindelijk enigszins gekalmeerd was zei ik huilend: ‘ik heb alles verpest, ik stel iedereen teleur.’

Damien schudde sussend zijn hoofd. ‘Dat is niet waar, je stelt mij niet teleur.’ Hierdoor begon ik alleen maar harder te huilen.

‘Ik hou iedereen voor de gek Damien, ik doe me beter voor dan ik ben!’ Damien streek met zijn hand over mijn hoofd en ik hoorde voetstappen naderen door de grot.

‘Vandaag geen training,’ zei Damien en ik wist dat het Demelza was die nu toekeek. ‘Ze heeft even tijd nodig.’ Ik duwde Damien van me af en keek nu naar Demelza.

‘Er is geen tijd,’ zei ik boos. ‘Er is helemaal nergens tijd voor. Als ik nu niet train, dan is er straks geen tijd meer over.’ Damien keek me onderzoekend aan en zei: ‘je kan niet

trainen als je zo zwak bent als nu.' Dat maakte me weer woedend.

'Ik ben niet zwak!' gilte ik, Damien verder van me afduwend waarna ik overeind kwam. Ik stampte langs hem heen, maar voelde mijn lichaam alweer protesteren. Het was nog maar net middag geweest en ik had nu alweer behoefte aan bloed, ik had vanochtend nog van Bran gedronken, hoe kon dat nou?

Ik negeerde de bloeddorst zo goed als ik kon en liep de grot uit. De ijzige kou omarmde me gretig en drukte tegen mijn borst. Ik was me teveel bewust van iedereen rondom me, het was alsof ik het bloed van iedereen kon ruiken. Ik hijgde zwaar, alsof ik een marathon had gelopen, maar bleef doorlopen naar het trainingsveldje achter het kamp. Ik was me maar al te bewust van de starende blikken, de ogen die me door het kamp heen volgden, maar vooral van het gefluister. Het gerucht ging al rond, ik was te zwak, de persoon waar ze al hun hoop op hadden gevestigd was te zwak. Nee! Ik was niet zwak, ik zou ze laten zien wat ik kon!

Ik stond midden op het veld en keek naar Demelza die me was gevolgd. Ze had haar wenkbrauwen opgetrokken en had haar armen over elkaar heen geslagen. Ze droeg een eenvoudig T-shirt en jeans met een paar gympen. Haar blonde haar in haar eeuwige vlecht, hangend over haar schouder.

'Waar ben je mee bezig Lexie,' zei ze zuchtend.

Ik rolde met mijn ogen en zei: 'waar lijkt het op, we moeten trainen!'

Demelza schudde haar hoofd.

'Nee, het heeft geen zin.' Dat maakte me zo woedend, dat mijn handen ervan begonnen te beven. Ergens wist ik dat als ik mijn krachten nog goed zou hebben gehad ik nu iets had laten exploderen, maar er gebeurde niets.

'Er is iets anders wat je afremt Lexie en het heeft niets met je vermogen om te trainen en te leren te maken.' Ik staarde Demelza woest aan. Waar had ze het over? Demelza liep op me af en ging vlak voor me staan, haar felblauwe ogen staarden me streng aan. 'Iets in jou houdt je tegen, alsof het je vertraagd, wat je ook doet, het zal er niet beter op worden. We moeten weten wat dat is en het weghalen, zodat je weer kan groeien.' Ik kalmeerde enigszins en keek weg van haar indringende ogen.

‘Hoe dan?’ Demelza haalde haar schouders op en zei: ‘geen idee, ik ben niet degene met de speciale telepathische krachten.’ Bran, zou hij meer weten dan hij liet merken? Het zou echt iets voor hem zijn en het maakte me alweer kwaad.

Zonder nog iets te zeggen liep ik weg van Demelza.

‘Waar ga je heen?’ riep ze me na.

‘Bran,’ zei ik stug en ik hoorde haar nog even zuchten, ze volgde me niet. De sneeuw knerpde, het kreupelhout kraakte en de takken rondom me kreunden. Het voelde alsof de natuur zich naar me toeboog, me onderzocht om te zien wat ik voor abominatie was. Ik geloof dat één van de raad mij ooit zo had genoemd. Een gruwel der natuur.

Ik merkte dat mijn hoofd hard bonkte en mijn mond voelde droog aan. De rivier die vlakbij stroomde hoorde ik veel te hard klateren, wat niet normaal was. Ik moest het niet zo hard horen, normaal was het een achtergrond geluid, nu klonk het alsof ik er middenin stond.

Ik vroeg iedereen waar Bran was, maar niemand wist het dus probeerde ik mijn krachten te gebruiken om te voelen waar hij was. Dit was één van mijn krachten die me nog redelijk goed lag, ik kon als ik me goed concentreerde, voelen waar iemand was.

Ik sloot mijn ogen en zocht het kamp af en stuitte toen op een enorme baken van energie die uit één van de grotten kwam. Mijn ogen vlogen open, die energie had ik eerder gevoelt en het maakte me doodsbang. Ik begon te lopen richting de grot, mijn benen protesteerden, maar ik negeerde ze. Ik moest doorzetten, ik moest laten zien dat ik het kon. Ik kon ze niet teleurstellen, ik moest en ik zou...

‘Lexie? Wat doe jij hier?’ Lucas en Gio stonden voor de grot, ze droegen allebei een lans. Een indrukwekkend grote lans, groter dan hen met een prachtig glimmend snijvlak. Ik keek even naar de indrukwekkende tekens die erin waren verwerkt en keek toen weer naar hen.

‘Ik moet Bran spreken,’ zei ik gebiedend.

‘Bran? Die is hier niet,’ zei Gio waardoor ik een korte lach blafte.

‘Je bent de slechtste leugenaar ooit Gio.’

Lucas rolde met zijn ogen en zei: ‘let niet op hem. Bran is binnen, maar hij is bezig, hij mag niet gestoord worden.’ Ik keek de grot in, maar zag alleen dat er om het hoekje een vuur brandde en ik voelde een immense hoeveelheid magie.

‘Wie is daar nog meer?’ vroeg ik voorzichtig en ik zag dat Lucas zijn schouders ophaalde.

‘Geen idee, we moesten de boel bewaken van Damien.’ Damien, hij zou weten wat er aan de hand was. Het idee dat ik naar de andere kant van het kamp moest lopen, om hem te vinden was bijna angstaanjagend. Ik wist dat ik daar de energie niet voor had, maar ik moest hem spreken. Kon ik hem roepen? Het was me nog niet vaak gelukt, maar wie weet lukte het me nu.

Ik draaide me weg van Lucas en Gio en concentreerde me.

Damien. Zijn naam door het kamp schallend waarna Gio zei: ‘ik ben Gio, weet je nog?’ Verbaasd draaide ik me om.

‘We kunnen je horen,’ zei Lucas net zo verbaasd als ik me voelde. Ik keek het kamp in en zag dat er meerderen mijn kant opkeken.

‘Hè gadverdamme,’ mopperde ik chagrijnig, maar tot mijn vreugde zag ik ook Damien aankomen draven. Hij keek me bezorgd aan en kwam langzaam dichterbij. Toen hij voor me stond nam hij me onderzoekend op.

‘Wat is er?’ vroeg hij voorzichtig en ik zag hem een strenge blik werpen op Gio en Lucas.

‘Ik... ik had je even nodig,’ zei ik aarzelend. ‘Waar is Bran mee bezig?’ vroeg ik toen en ik zag de aarzeling in Damiens ogen.

‘Ik weet niet of het aan mij is om dat te zeggen.’ Ik kon hem wel slaan, ik werd weer ontstellend kwaad, maar ademde een aantal keren diep in en uit. Hou jezelf in bedwang, zei ik streng tegen mezelf, blijf nou rustig. Ik wist dat Damien het voelde en mijn gedachtes misschien wel kon horen.

‘Ik heb hem nodig,’ zei ik en ik besepte dat ik Bran niet alleen nodig had voor zijn krachten, maar ook voor zijn bloed. Damien pakte me toen ineens bij mijn arm en trok me weg van de grot.

‘Kom,’ zei hij en hij sleurde me met zich mee. Ik kon hem niet bijhouden, ik struikelde constant bijna over mijn eigen voeten. Zonder iets te zeggen zwiepte Damien me in zijn armen en droeg me door het kamp.

‘Zet me neer!’ siste ik. ‘Ik wil niet weer dat geroddel, dat ik niets kan!’ Damien negeerde me en liep naar de meest afgelegen grot van het kamp. Het was de grootste en ik wist wie er in deze grot zaten. De vampiers waren hier binnen, ze

schuilden nog tegen de zon en waren vermoedelijk in slaap. Althans, ik zou niet weten wat ze anders deden.

Damien liep met me de grot in tot de duisternis zich rondom ons sloot en ik een stem hoorde.

‘Wat moet dat hier?’ siste de stem. Ik kreeg er kippenvel van.

Damien zette me neer en zei: ‘ik wil jullie leider spreken.’

Er werd wat geroezemoesd waarna iemand zei: ‘dat was Reid.’ Ik sloot mijn ogen, tranen terug dringend, ik maakte me zorgen om hem. Ik schrok me lam toen er ineens een vrouwelijke vampier voor me stond. Ik had haar nog nooit gezien, of ze was me nog nooit opgevallen. Ze leek rond de dertig jaar oud, haar haren roodbruin golvend tot op haar schouders. Haar ogen een vreemde groenachtige kleur, ik had zwart verwacht. Haar bleke huid was bijna zo wit als sneeuw. Ze was mooi, besepte ik verward en tegelijkertijd angstaanjagend.

‘Waarom treur jij om onze leider?’ siste ze op een lage toon, mijn gezicht opnemend. Ze moest de tranen hebben gezien en ik schaamde me er meteen voor.

Ik keek haar aan, ik probeerde niet weg te kijken en zei toen: ‘hij is op dezelfde dag gestorven als ik, hij was mijn vriend.’ Ik zag dat Damien een verdedigende houding had aangenomen en ons gadesloeg.

‘Hm,’ zei ze. ‘Hij had zich met jou verbonden.’

Wist ze van de bloedband tussen Reid en mij?

‘Wat kom je hier doen?’ vroeg ze vervolgens en ze wierp nu even een blik op Damien.

‘Ze heeft hulp nodig,’ zei Damien en ik keek hem verward aan.

‘Waar heb je het over Damien?’ vroeg ik verward. ‘Ik heb helemaal geen hulp van hun nodig.’

Tot mijn verbazing begon de vampier te lachen.

‘Nee, natuurlijk niet drakenvrouw!’ riep ze uit en tot mijn verbazing lachten de andere vampiers met haar mee. Ik kon ze niet goed zien, hun gezichten niet goed onderscheiden, maar ik wist dat het er genoeg waren om ons te doden als we niet oppasten.

‘Nee, de drakenvrouw weet wel hoe ze met bloeddorst moet omgaan.’ Ik keek haar geschokt aan.

‘Wie heeft je dat vertelt!’ siste ik naar haar, mijn woede weer opvlammend.